

Sygn. akt VI GC 44/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. R.

przeciwko:

(...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powoda P. R. kwotę 1 951,20 zł (jeden tysiąc dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 060,66 zł (jeden tysiąc sześćdziesiąt złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 44/17/3

UZASADNIENIE

Powód P. R. wystąpiła dnia 2 sierpnia 2016 r. przeciwko (...) S.A. w Ł. z pozwem o zapłatę kwoty 2.601,64 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w wyniku kolizji z dnia 6 października 2014 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki V. (...) o nr rej. (...). Pojazd stanowił własność A. O. Sp. z .o. a jego użytkownikiem był prokurent spółki (...). Ubezpieczycielem odpowiedzialność cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Poszkodowany na czas likwidacji szkody wynajął od powoda na podstawie zawieranych dwóch kolejno umów najmu, samochód zastępczy. Pojazd był wynajmowany w okresie od 6 października 2014 r. do 3 listopada 2014 r. tj. przez 28 dni. Strony uzgodniły dobową stawkę najmu w kwocie 200 zł brutto. Pozwana uregulowała jedynie część należności tj. kwotę 1788,60 zł

netto. Wobec powyższego do zapłaty pozostała kwota 2.601,64 zł netto. Posiadacz pojazdu uprawniony był od odliczenia podatku VAT, wobec czego powód odchodzi należności w kwocie netto.

W dniu 18 listopada 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VI GNc 2218/16/5 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w Ł. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała twierdzenie pozwu w zakresie uznania, że uzasadnionym był 28 dniowy okres najmu samochodu zastępczego stwierdzając, że w jej ocenie pozostający w adekwatnym związku przyczynowym był 11 dniowy okres najmu.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 6 października 2014 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki V. (...) o nr rej. (...). Pojazd stanowił własność A. O. Sp. z .o. a jego użytkownikiem prokurent spółki (...). Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana.

Dowód: akta szkody (k. 74-126), protokół szkody w pojeździe (k. 72), zeznania świadka K. W. (k. 65).

Powód na podstawie umowy z dnia 6 października 2014 r. oraz umowy z dnia 7 października 2014 r. wynajmował samochód zastępczy od powoda przez okres od dnia 6 października 2014 r. do dnia 3 listopada 2014 r. Strony ustaliły dobową stawkę najmu samochodu zastępczego na kwotę 200 zł brutto.

Dowód: umowy najmu (k. 9, 10), protokoły zdawczo odbiorcze (k. 9, 8, 14, 15), załącznik do umowy najmu (k. 16), zeznania świadka K. W. (k. 65).

Umową z dnia 6 października 2014 r. poszkodowana przelała na rzecz strony powodowej swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 6 października 2014 r.

Dowód: umowa cesji (k. 11).

Naprawa uszkodzonego pojazdu odbywała się w autoryzowanym serwisie. Oględziny uszkodzonego pojazdu odbyły się 8 października 2014 r. Części do pojazdu zamawiano w dniach 16 października 2014 r., 21 października 2014 r. oraz 22 października 2014 r. Zamówione części zakład naprawczy otrzymał w dniach 20 października 2014 r., 22 października 2014 r., 24 października 2014 r., 28 października 2014 r. Naprawę uszkodzonego pojazdu rozpoczęto dnia 20 października 2014 r. Dnia 21 listopada 2014 r. po dokonaniu weryfikacji przez pozwaną warsztat otrzymał kosztorys. Dnia 28 października 2014 r. zakończono naprawę pojazdu. Naprawiony pojazd został odebrany dnia 29 października 2014 r.

Dowód : historia naprawy (k. 70), mail (k. 21), akta szkody (k. 74-126).

W dniu 13 listopada 2014 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 4390,24 zł netto tj. 5400 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego. W dniu 13 listopada 2014 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego również fakturę VAT nr (...) na kwotę 162,60 zł netto tj. 200 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego.

Dowód: faktury VAT (k. 17-20).

Decyzją z dnia 26 listopada 2014 r. pozwana przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 1 788,60 zł tytułem wynajmu samochodu zastępczego w związku z weryfikacją okresu najmu do 11 dni.

Dowód: decyzje (k. 22, 71).

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadka K. W. bowiem są one rzeczowe i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd oparł ustalenia faktyczne częściowo na sporządzonej przez biegłego sądowego M. D. opinii, ale uznał, że ponieważ zawierała ona merytoryczne błędy. Strony nie wniosły o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej. W sporządzonej opinii biegły przyjął między innymi, że „można domniemywać, iż wysłanie kosztorysu już w dniu 09-10, weryfikacja nastąpiłaby w dniu następnym”. Natomiast z akt sprawy wynika, że dla pozwanej czas konieczny do dokonania weryfikacji faktycznie wynosi kilka dni i w ocenie Sądu brak podstaw by twierdzić, że wysłanie kosztorysu akurat dnia 9 października 2014 r. skutkowałoby jego weryfikacją już w dniu następnym. Zdaniem Sądu biegły również bez podstawienia uznał, że czas na dostawę części nie powinien wynosić nie więcej niż 1 dzień. Z przedłożonej historii naprawy jednoznacznie wynika, że pomimo, że warsztat naprawczy rozpoczął zamawianie części jeszcze przed otrzymaniem od pozwanej akceptacji kosztorysu, to faktyczny okres potrzebny na zdobycie od dostawców części koniecznych do naprawy znacząco przewyższał okres 1 dnia. Wobec powyższych zastrzeżeń Sąd pominął opinie biegłego w zakresie ustalenia uzasadnionego okresu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego albowiem dowód ten był zbędny wobec okoliczności sprawy i opinii biegłego, w szczególności w świetle przedłożonej historii naprawy stwierdzającej, że naprawę zakończono dnia 28 października 2014 r. wobec czego nawet przy powołaniu kolejnego biegłego nie mogłoby dojść do ustalenia, że naprawa powinna trwać dłużej niż do 28 października 2014 r.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez P. R. przeciwko (...) S.A. w Ł. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłankę należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeszności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem

wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Pomiędzy stronami bezsporna była dobowo stawka najmu samochodu zastępczego. Pozwana w sprzeciwie zakwestionowała jednak okres najmu pojazdu zastępczego.

W toku procesu do akt sprawy został przedłożona historia naprawy sporządzona przez autoryzowany warsztat w którym dokonano naprawy. Żadna ze stron nie kwestionowała w/w dokumentu. W historii naprawy wskazano, że oględziny uszkodzonego pojazdu odbyły się 8 października 2014 r. Części do pojazdu zamawiano w dniach 16 października 2014 r., 21 października 2014 r. oraz 22 października 2014 r. Zamówione części zakład naprawczy otrzymał dniach 20 października 2014 r., 22 października 2014 r., 24 października 2014 r., 28 października 2014 r. Naprawę uszkodzonego pojazdu rozpoczęto dnia 20 października 2014 r. Dnia 21 października 2014 r. po dokonaniu

weryfikacji przez pozwaną warsztat otrzymał kosztorys. Dnia 28 października 2014 r. zakończono naprawę pojazdu. Naprawiony pojazd został odebrany dnia 29 października 2014 r.

Należy mieć na uwadze że na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela (uchwała SN z dnia 17.11.2011 r., akt III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468).

Zatem mając na uwadze, że do kolizji doszło dnia 6 października 2014 r. a naprawę uszkodzonego pojazdu zakończono dnia 28 października 2014 r. uzasadnionym okresem najmu samochodu zastępczego był okres od dnia 6 października 2014 r. do dnia 28 października 2014 r. wynoszący łącznie 23 dni. Należy wskazać, że warsztat naprawczy mając na względzie obowiązek minimalizacji szkody rozpoczął zamawianie części jeszcze przed otrzymaniem od pozwanej akceptacji kosztorysu. Natomiast w ocenie Sądu okres najmu przypadający pod dniem ukończenia naprawy samochodu nie był uzasadnionym okresem najmu, gdyż strona powodowa nie przedstawiła, żadnych okoliczności uzasadniających najem pojazdu w tym okresie.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został ustalony przez Sąd w kwocie netto, w związku z faktem, iż poszkodowana miała możliwości odliczenia podatku VAT i pozew żądał wartości netto. Uwzględniając ilość 23 dni najmu według ustalonej stawki, należało zasądzić część żądania pozwu po pomniejszeniu kwoty odszkodowania za najem o kwotę wcześniej wypłaconą przez pozwanego.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w części i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.951,20 zł (162,60 zł x 23 - 1788,60 zł = 1.951,20 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia 14 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 1.951,20 zł., Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 650,44 złotych oraz odsetek od tej kwoty, orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powoda składały się kwoty: 131 zł tytułem opłaty sądowej, 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 471,88 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii biegłego sądowego oraz 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonych zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co dał łącznie kwotę 1 819,88 zł. Na koszty procesu pozwanej składały się kwoty: 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonych co dało łącznie 1 217 zł.

. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 3 036,88 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 75%, a zatem 25% powinno obciążyć powoda (3 036,88 zł x 25 % = 759,22 zł). Powód poniósł koszt w wysokości 1.819,88 zł

a zatem różnicę (1 819,88 zł – 759,22 zł = 1 060,66 zł) powinna zwrócić mu pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk